

Kázání na ekumenické bohoslužbě ve Všemíně, 26. 5. 2013

Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mne poslal. Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal že ty jsi mě poslal a zamíloval sis je tak jako mne.

(Ježíšova modlitba za učedníky, Janovo evangelium 17, 20-23)

Jak rozumíte tomu, když se řekne, že člověk je stvořen k obrazu Božímu? Slyšíme v tom spíš tu podřízenost (že jsme „jen“ stvoření), nebo obrovskou výsadu? Jak se zpívá v 8. žalmu: *Co je člověk? Jen maličko jsi ho omezil, že není roven Bohu.*

Myslím, že je to velká věc, že jsme stvořeni k obrazu Božímu. Že nás lidi Hospodin obdařil tolika různými dary, které ostatní stvoření nemá. Rostliny ani zvířata nemají dar rozumu. Právě jen člověk může svět svou činností ovlivňovat a ovládat. Panovat nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty i zeměplazy, jak se píše v knize Genesis. Ano, člověk se cítí být pánem tvorstva.

Jenže – v jedné písni se o tom pěkně zpívá: *Neumí člověk vládnout, zpije se mocí svou.* A je to opravdu tak: Člověk opilý svou mocí a svým panováním je zpitý pod obraz. Pod obraz Boží. Přestal vnímat, že je taky jen stvořením, závislým na svém Stvořiteli. Přestal se podobat člověku, když zapomněl, že se má podobat Pánu Bohu, být k jeho obrazu. A to je něco docela jiného, než myslet si, že když už tu jednou jsme, když už jsme se evolucí dostali tak daleko, že jsme homo sapiens, můžeme si na světě dělat, co chceme, a zvířátka a kytičky nám do toho nemají co mluvit.

Být stvořen k obrazu Božímu je především veliký úkol. Človče, máš být Božím obrazem – tak se snaž ze vši síly napodobovat dobrého a milosrdného Boha. To, co od něho přijímáš, co se u něho učíš, to se snaž zrcadlit, předávat světu, který jsi dostal do spravování. Při pohledu na člověka, na jeho lásku a péči se má celé stvoření radovat a chválit Boha. Daří se to? Jak kdy a jak komu. Úplně a zcela vlastně jen jednomu.

Dokonalým obrazem Božím je Ježíš Kristus. V jednom novozákonním hymnu se vyznává: *On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření.* V jeho životě a v jeho smrti pro nás se naplno projevila Boží láska. V jeho vzkříšení se ukázala Boží sláva i moc.

Ježíš Kristus je Božím obrazem, ale my také věříme a vyznáváme, že je jedné podstaty s Otcem. A to už se dostáváme na půdu nepříliš srozumitelného trojičného učení. Otec, Syn a také Duch. Jeden Bůh ve třech osobách. 1+1+1=1. To je

zvláštní matematika naší víry. Myslím, že už je pro mnohé z nás málo srozumitelná hloubka myšlenkových pochodů z doby, kdy se učení o Boží Trojici vytvářelo. Tenkrát se církev musela bránit proti různým bludným naukám. Jedni upírali Ježíši božství, měli za to, že to byl jenom dobrý a vzorný člověk, kterého Bůh proto adoptoval za svého syna. Jiní zase tvrdili, že Ježíš nebyl člověk jako my a že jeho utrpení bylo jenom jako. A pak se teologové hádali o slovíčka jako „podstata“ a „osoba“ a dokonce i lidé na tržištích prý řešili, odkud vlastně vychází Duch svatý, jestli jen z Otce, nebo i ze Syna.

Vidíte, to nás už dneska tolik nepálí. Ale přesto se my všichni spolu s ostatními křesťany dál držíme trojičného vyznání. Bylo by ale málo (a vlastně by to byl také blud), kdybychom si Boha představovali podobně, jako když v supermarketu nabízejí ve slevě výhodné balení tří v jednom. Nemáme tři bohy, většího, menšího a nejmenšího. Máme jediného Boha. Víra v Boží Trojici není o počítání. Je to snaha vyjádřit, že Bůh „sám v sobě“ tvoří společenství. Že není nehybný, jednoduší, ale že je tvořen vztahem tří „osob“, které tvoří dokonalou jednotu, aniž by se v ní rozpouštěly.

Je to trochu složitě? Pro mě ano. Možná se dá jednoduše říct, že Bůh může uvnitř sebe sama vést rozhovor. Ne samomluvu, ale rozhovor. O tom svědčí nejenom Ježíšova modlitba za učedníky, ale staří vykladači spatřovali důkaz i v tom textu z První knihy Mojžíšovy, který jsme četli. *I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem.“* Učiňme – je tam skutečně množné číslo. S tím výkladem je to nakonec asi trochu složitější, ale mně se ta myšlenka líbí. Svět mohl být stvořen, protože se Pán Bůh domluvil. A že tedy – jak říká farář, u kterého jsem vyrostla – na domluvě stojí svět.

V Božím rozhovoru, v Ježíšově prosbě za učedníky *Aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě*, dostává nový rozměr i to prvotní určení člověka: být obrazem Božím. Kromě toho, že má člověk zrcadlit, zobrazovat Boží lásku ke světu, tak také sbor Ježíšových učedníků, církev, má mezi sebou, v pozemských poměrech, napodobovat i vztah a společenství, které jsou mezi Otcem a Synem.

Prosba o jednotu v Ježíšově modlitbě ale není snahou jedince nějak zglajchšaltovat. Neznamená to, že by církev měla být společenstvím stejných, stejně smýšlejících lidí. Nikdo nás nenutí obléknout si ošklivý a neforemný stejno-kroj jednotného křesťana. Ale nikdo nám také nedává právo, abychom do něj cpali někoho jiného. Nejde o jednotu, kvůli které by měl člověk přestat být sám sebou. Naopak – vždyť Otec a Syn jsou jedno právě jako Otec a Syn. Tmelem, který nás má držet pohromadě, není žádná stranická disciplína, ale vztah lásky. A ten vydrží, že jsme každý jiný. Umožňuje vytvořit společenství, ve kterém se respektuje vzájemná rozdílnost. Jednota církve je v tom, že drží pohromadě poutem lásky, ne v tom, že mezi sebou nepřipustíme žádné rozdíly.

Já věřím – a ano, můžu říct, že my evangelíci věříme –, že to je ta nejdůležitější jednota církve, o kterou máme usi-

lovat. Abychom byli jedno v lásce, víře a naději. Instituční jednota, tedy jedna církev s jedním vedením (s jedním papežem a jednou hierarchií) – ta tu v současné době není a být nemůže, a to hlavně pro lidský hřích. Naše různost, rozdílnost pohledů, důrazů, tradice, zbožnosti – ta být hříchem nemusí. Naopak, můžeme ji vnímat jako obohacení. Můžeme si jedni na druhých leccého vážit, můžeme se od sebe dokonce učit. To je ideál. Ve skutečnosti to však často vypadá tak, že nás to, čím se odlišujeme, spíš rozděluje. Že je to důvodem k předsudkům, pohrdání, strachu a odmítání (jen si vezměte, jak se mluvilo a dodnes mluví v Liptále a ve Všemíně mezi evangelíky o katolících a naopak). Je těžké nedívat se na sebe přes prsty a doopravdy se ve své různosti respektovat.

Aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mne poslal. Aby svět uvěřil – to má být smyslem církve. A tak se křesťané (někteří víc a někteří míň) snaží o aktivní misii, evangelizaci, vyprávějí lidem o Kristu. To je určitě dobré – nenechávat si evangelium pro sebe. Ale někdy můžeme mít pocit, že o to nikdo nestojí. Že je svět slovy přesycen. Že to, co církev říká, nikoho nezajímá. Ale ono to tak myslím není, že by se naše okolí o církev nezajímalo. Lidé kolem nás možná neposlouchají, co říkáme, ale určitě vidí, co děláme, i to, jaké mezi námi panují vztahy. Vezměte si jen, jakým soustem je pro média jakákoli aféra v kterékoli církvi, jakýkoli spor, který vyvěre na povrch. A tento bedlivý dohled je myslím

naprosto v pořádku. Svědectvím světu totiž má být i jednota Kristových učedníků. Církev tady je k tomu, aby se svět mohl přesvědčit, že je možná spolupráce, společenství mezi lidmi naprosto rozdílnými, že je možné neprosazovat jen své vlastní nebo skupinové zájmy, že je možné brát vážně druhé s jejich názory a jejich potřebami – což je jediná šance, jak se na světě dočista nevyvraždit.

Církev zkrátka má být – radost pohledět. V jednom spise církevního otce Tertulliana ze třetího století pronese pohan­ský pozorovatel křesťanů větu: *Hle, jak se navzájem milují.* Církev nebo sbor, farnost, kde by jeden druhého nesnášel, kde by chyběla ochota hledat k sobě cestu a místo toho by se jen vršila nejrůznější špína, taková církev by byla nejenom odpudivá na pohled, ale taky – vzhledem ke svému účelu – by byla úplně zbytečná. Jako ta sůl, která nesolí. Protože církev sama o sobě ani náhodou není to nejdůležitější na světě. Nemůže se tvářit jako ostrůvek zachráněných ze všeobecného bahna světa, jako strážkyně jediné pravé morálky a karatelka zlého světa. Církev má být místem, kam může zvenčí kdokoli přijít – a přijde rád. Kde najdou porozumění lidé různí, třeba i všelijak nezařaditelní, kde se pracuje na společenství bez předsudků a bariér.

Jak moc se nám to daří, to posoudí někdo jiný. Každopádně smím vědět, že na to nejsme sami. Přimlouvá se za nás ten, který sedí na pravici Otcově. Co si můžeme přát víc?

Radka Včelná, farářka

Konfirmace v Liptále

Konfirmace bývala velikou slavností – v dobách, kdy byli konfirmováni prakticky všichni a na fotkách napočítáme desítky chlapců v prvních tmavých šatech a děvčat v úhledných bílých šatičkách.

Dnes se taková událost týká většinou jen několika mladých lidí, ale není o nic méně slavnostní.

Dva roky se ke konfirmaci společně připravovali letošní osmáci a devátáci z Liptálu i z Jasenné. Učili se znát bibli, církevní dějiny, rozumět křesťanské víře i tomu, jak funguje sbor.

V neděli 23. června 2013 pak nastal den konfirmační slavnosti. Při bohoslužbách se kromě rodin konfirmandů sešel v Liptále liptálský i jasenský sbor. Konfirmandi připravili a vedli celé bohoslužby. Mohli jsme vidět nejenom to, jak jim to sluší, ale také slyšet, že svou víru berou vážně. Nejenom pro jejich rodiče a prarodiče, ale i pro staršovstva a pro sbor je to důvod k vděčnosti a radosti i k naději, že Boží dílo s námi lidmi v tomto světě pokračuje. Dva z těchto mladých lidí nebyli pokřtěni jako miminka, a tak na základě svého vyznání v tento den přijali křest. Pokřtěni byli Samuel Vaculík z Liptálu a Daniel Vavříčka z Jasenné. Konfirmováni byli z Liptálu Lenka Gřešáková, Kristýna Navrátilová, Petr Vaculík, Samuel Vaculík a Marie Vaculíková a z Jasenné Lukáš Frýdl, Gabriela Kovářová, Daniel Vavříčka a Jan Kovář.

Radka Včelná, farářka

Den upálení mistra Jana Husa

I letos si připomeneme tento svátek pálením hranice **v sobotu 6. 7. 2013 od 18 hodin**, tentokrát na kopci nad Hrušky. Slovem nás provede pan farář Jaroslav Voda.

Pouze v případě velmi nepříznivého počasí se akce překládá do evangelického kostela v Liptále.

Tomáš Němeček, kurátor